

မိုးနဲ.အတူ မိုးနဲ.အတူ မိုးနဲ.အတူ မိုးနဲ.အတူ မိုးနဲ.အတူ မိုးနဲ.အတူ
ဘုမ္မာဝတီစာပေ

မင်းသိင်္ခ

စိုး
အတူ

ကတိယအကြံ

အခန်း (၁)

အနှိမ်ခံ

တစ်နေ့သ၌ မြေလတ်ပိုင်းရှိ အလယ်တန်းကျောင်းကလေး တစ်ကျောင်းမှ ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် ကျောင်းသူကျောင်းသားကလေးများသည် အုပ်စုလိုက် လမ်းမကြီးအတိုင်း အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြ လေ၏။

ကျောင်းသူကလေးသုံးဦးသည် ရင်ပေါင်တန်းလျက် လျှောက်လာလေ၏။ ၎င်းတို့၏ရှေ့မှ ကျောင်းသားကလေးတစ်ဦးသည် ပုဆိုးကိုတိုတို ဝတ်လျက် လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်း၍လွယ်ကာ အနီရောင်ခုံဖိနပ်ကြီးတစ်ရံကို တဝှပ်တဝှပ်စီးလျက် လျှောက်သွားနေလေ၏။

မိန်းကလေးသုံးဦးအနက် တစ်ဦးသောမိန်းကလေးက...

“အမယ်လေး မင်းဒင်ရယ်၊ နင့်ခုံဖိနပ်သံကလည်း ပြင်းလှချေလား”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မင်းဒင်ဟုအခေါ်ခံရသော ကျောင်းသားက

“မဟုတ်ဘူး သီသီရဲ့၊ အိမ်ကို အမြန်ရောက်အောင် လျှောက်နေရတာ၊ ငါ့ရောက်မှ ငါ့အမေက အိမ်ကထွက်လို့ရမှာ” ဟု နောက်သို့ သမင်လည်ပြန်လှည့်၍ကြည့်ရင်း ပြုံးပြုံးကလေးဖြင့် ပြန်၍ဖြေလေ၏။ ထိုအခါ မလှမ်းမကမ်းမှ ကျောင်းသားတစ်ဦးက...

“သီသီရယ်... နင်က ဒီကောင်ကို သွားပြီးမေးနေတာကိုး၊ ဒီကောင်

က လူမဟုတ်ဘူး၊ ခွာသံပြင်းတာပေါ့... ရွှေဘိုမြင်းလေ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် အနီးအပါးရှိ ကျောင်းသူကျောင်းသားကလေးများသည် ဝါးခနဲ လှောင်ရယ် ရယ်လိုက်ကြလေ၏။ ထိုအခါ မင်းဒင်က...

“ဟုတ်ပါတယ် ညိုကြီးရာ၊ အခုတော့ ငါဟာ မြင်းပါပဲ၊ မင်းပြောချင်တာပြောပါကွာ၊ ငါမငြင်း ပါဘူး၊ စိတ်လည်း မဆိုးပါဘူး” ဟု ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ၌ သုံးယောက်သား ရင်ပေါင်တန်း၍လျှောက်လာသော ကျောင်းသူသုံးဦးအနက် တစ်ဦးသော ကျောင်းသူကလေးက...

“မင်းဒင်ရေ... ဆရာမပေးတဲ့ စာစီစာကုံးတွေ နင်အကုန်လုံးလိုက်ရေးထားတယ်မို့လား၊ တို့လည်း ငှားဦးဟယ်၊ ပြန်ပြီးကူးချင်လို့ပါ” ဟု ပြောလိုက်ရာ မင်းဒင်က သူ၏လွယ်အိတ်ကိုနှိုက်၍ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ယူပြီးလျှင် ထိုကျောင်းသူကလေးအား...

“ဖြူဖြူ... ဟောဒီမှာ၊ နက်ဖြန်ကျောင်းရောက်မှပဲ ပြန်ပေးတော့” ဟု ပြော၍ ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ စိန်လှိုင်ဆိုသော ကျောင်းသားက

“ဖြူဖြူရယ်... ငါလည်း အဲဒီစာစီစာကုံး လိုက်ကူးထားပါတယ်၊ ငါ့စာအုပ်ကို ယူလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ၊ နက်ဖြန်လည်း ပြန်ပေးစရာမလိုဘူး၊ နင်အပိုင်လိုချင်ရင်လည်း ယူထားလိုက်လို့ရတယ်” ဟု လှမ်း၍ပြောလိုက်ရာ အနီးမှ ကျောင်းသားနှစ်ဦးသုံးဦးက...

“ဟေး... စိန်လှိုင်၊ မင်းဟာက သိသာတယ်ကွာ” ဟု ပြောဆိုကာ ရယ်မောကြလေ၏။ ထိုအခါ ဖြူဖြူက မင်းဒင်၏စာအုပ်ကိုဖွင့်၍ စာစီစာကုံးကို လှန်ကြည့်ပြီးလျှင်...

“စိန်လှိုင်... ဟောဒီမှာ မင်းဒင်လက်ရေး၊ ဝိုင်းစက်နေတာပဲ၊ နင်သူ့လောက် လက်ရေးလှလို့လား” ဟု မေးလိုက်လျှင် ကျန်သော

ကျောင်းသားများက...

“စိန်လှိုင်ရေ... ရှုံးပြန်ပြီဟေ့၊ မင်းကတော့ ရှုံးပြီးရင်း ရှုံးရင်းပဲ” ဟု ပြော၍ နောက်ပြောင် ရယ်မောကြလေ၏။ ထိုအခါ စိန်လှိုင်သည် များစွာစိတ်ဆိုးသွားလေ၏။

“ငါက မင်းဒင်ကို ရှုံးရမှာလားကွ၊ မင်းတို့ကို ငါပြောမယ်၊ သေချာနားထောင်၊ မင်းဒင်ရဲ့အဖေဟာ ထောင်ကျနေတယ်၊ မင်းဒင်ရဲ့အမေဟာ ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ အဝတ်လျှော်ရတယ်ကွ၊ အဝတ်တွေယူသွားပြီး သူ့အိမ်မှာလျှော်တယ်၊ နေပူပါလှမ်း၊ မီးပူတိုက်ပြီးမှ အဝတ်ပိုင်ရှင်တွေဆီကို လာပြီးပို့ရတာ၊ အဲဒီတော့မှ ပိုင်ရှင်တွေက အဝတ်လျှော်ခ၊ မီးပူတိုက်ခ ပိုက်ဆံတွေပေးတာ၊ အဲဒီပိုက်ဆံနဲ့ မင်းဒင်တို့သားအမိထမင်းစားရတာကွ၊ မင်းဒင်ဟာ သူ့အမေယူလာတဲ့ အဝတ်တွေကို သူ့အမေကို အလျှော်မခိုင်းဘူးကွ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်လျှော်တာ၊ သူ့အမေ ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ပေါ့ကွာ၊ အဲဒီတော့ ငါတို့အိမ်ကအဝတ်တွေကို မင်းဒင်တို့သားအမိဟာ ဒိုင်ခံလျှော်ရတယ်ကွ၊ အဲဒီတစ်ကွက်ထဲနဲ့ကို မင်းဒင်ကို စိန်လှိုင်က နိုင်ပါတယ်ကွ၊ ဟောဒီဘောင်းဘီထဲမှာ အီးအီးပါထည့်လိုက်မယ်ကွာ၊ အဲဒီတော့ ငါ့အီးအီးတွေပေနေတဲ့ ဘောင်းဘီကို မင်းဒင်လျှော်စမ်း” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျောင်းသူလေးသုံး ယောက်မှာ “အို... ဟင်” ဟု အာမေဋီတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

မင်းဒင်မှာမူ ရွယ်တူမိန်းကလေးများရှေ့တွင် ဤသို့လျှင် နှိမ့်ချပြောဆိုခြင်းခံ လိုက်ရခြင်းကြောင့် ရှက်လွန်းသဖြင့် မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး နီရဲသွားလေ၏။ ကျန်သော ကျောင်းသားများမှာမူ ရယ်ရမည်ကိုပင် မရယ်ရက်နိုင်ရှာတော့ပေ။

ထိုအခါ၌ ဖြူဖြူ၏မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များစို့၍လာ၏။

“ဟဲ့... စိန်လှိုင်... လူယုတ်မာ၊ နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၊ နင်တစ်ခွန်း ထွက်တာနဲ့ ပါးတစ်ချက်ရိုက်ပစ်လိုက်မယ်” ဟု လှမ်း၍ ကြိမ်းလိုက် လေ၏။ ထိုအခါ စိန်လှိုင်က...

“နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ဖြူဖြူ၊ ငါတို့အဝတ်လျှော်တဲ့ ဒိုဘီသမားကို ပြောတာ၊ နင်က ကြားထဲက ဘာလို့ ဝင်ပြီးနာရတာလဲ” ဟု လှမ်း၍ ပြောလေ၏။

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး... နင့်ပါးကို ရိုက်ချင်လို့ ဆိုင်တာဟယ်၊ နောက်ပြီး မင်းဒင်က နင့်ကို ဘာမှပြောရှာတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါက စာအုပ်ငှားလို့ သူ ကငှားရှာတာ၊ သူ့ခင်မျာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘူး၊ နင့်လို နိုင်ထက်စီးနင်းမရှိ ဘူး” ဟုဒေါနှင့်မောနှင့် ကြိမ်မောင်း၍ ကွန်ပါဘူးကို ကိုင်ထား၏။ တစ်စုံတစ်ရာစိန်လှိုင်က ပြန်၍ပြောလျှင် ကွန်ပါဘူးနှင့် မျက်နှာသို့ ပစ် ပေါက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားဟန်ရှိ၏။

“ငါ့အစ်မဝတ်တဲ့ လုံချည်တွေလည်း သူ့အမေက လျှော်ဖို့ယူသွား တယ်၊ သူ့အမေက လျှော်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်ပဲ လျှော်မှာ” ဟု စိန် လှိုင်ကပြောလျှင် ဖြူဖြူသည် ကွန်ပါဘူးဖြင့် စိန်လှိုင်၏ မျက်နှာကို လှမ်း၍ပေါက်လေ၏။ သို့ရာတွင် သီသီက ဆွဲထားသောကြောင့် ကွန်ပါ ဘူးသည် စိန်လှိုင်၏ မျက်နှာသို့ ရောက်မသွားပေ။

မင်းဒင်သည် စိန်လှိုင်၏မျက်နှာသို့ စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

“ဒီမှာ စိန်လှိုင်၊ မင်းပြောချင်တာ ပြောလို့ရပါတယ် သူငယ်ချင်း၊ တို့ သားအမိနှစ်ယောက်ရဲ့ အခြေအနေဟာ မင်းအခုပြောသလို ခံစားရမယ့် အခြေအနေမျိုး ရောက်နေတာကိုး၊ မင်းရဲ့ချေးကို ကျုံးတယ်လို့ ပြောရင် လည်း ငါ့အနေနဲ့ မငြင်းပါဘူး၊ မင်းအစ်မရဲ့ ထဘီကို လျှော်ရတဲ့ကောင် လို့ ပြောရင်လည်း ငါမငြင်းပါဘူး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဒါတွေဟာ ငါ့

ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လုပ်ရမယ့်အလုပ်တွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး...
ယာယီပါ။ အဲဒါတွေ ငါမလုပ်ရင် ငါ ကျောင်းနေခွင့် ရမှာမဟုတ်ဘူး၊
ကျောင်းနေဖို့ ပိုက်ဆံလည်းမရှိဘူး၊ ဒါကို မင်းကမညာတာဘဲ နိုင်ကွက်
လို့ သဘောထားပြီး နှိမ်ချင်လည်းနှိမ်ပါ။ တစ်ခုတော့ မင်းကိုပြောလိုက်
ချင်ပါတယ်၊ အခု ငါခံတဲ့အလှည့်ပဲ၊ မင်းခံရမယ့်အလှည့်ရောက်လာရင်
တော့ ခါးစည်းပြီးတော့ ခံပေတော့ စိန်လှိုင်ရေ၊ ငါ့နာမည်ကို မင်းမေ့
သွားဦးမယ်၊ မင်းဒင်တဲ့... မှတ်ထားလိုက်ဦး” ဟု ပြောလိုက်လျှင်
ကျောင်းသူလေးသုံးယောက်အနက် ဖြူဖြူက လက်ခုပ်တီးလေ၏။ ကျန်
ကျောင်းသူ ကလေးများကလည်း လက်ခုပ်တီးလေ၏။ ကြားရသော
ကျောင်းသားများကလည်း လက်ခုပ်တီးကြလေ၏။

ထိုအခါ စိန်လှိုင်သည် စိတ်ဆိုးလွန်း၍ မင်းဒင်အားဆဲဆိုကာ ၎င်းတို့
အနီးမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေတော့သတည်း။ ။

*

အခန်း (၂)

မိခင်နှင့်အတူ ရယ်မောရခြင်း

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး နှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် မင်းဒင်သည် ကျောင်းမှအိမ်သို့ ပြန်လာ၏။ ထိုအချိန်၌ ထမင်းလည်း အလွန်ဆာနေပြီဖြစ်သဖြင့် ထမင်းစားမည် ဟု မီးဖိုချောင်သို့ဝင်ရာ ၎င်း၏မိခင်က...

“သားရေ... ထမင်းနောက်မှစားကွယ်၊ အဝတ်တွေက အတော်အရေးကြီးနေတာ၊ ဒီနေ့ခြောက်မှ ဖြစ်မယ်၊ အရေးအကြီးဆုံးကတော့ ဟော့ဟိုအင်တုံထဲမှာ စိမ်ထားတဲ့ အဝတ်တွေပဲ၊ စာရေးကြီး ဦးမဲလုံးတို့ အိမ်က အဝတ်တွေလေကွယ်၊ သူ့သားမောင်စိန်လှိုင်လေးဟာလည်း မင်းတို့ ကျောင်းကပဲမို့လား” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မင်းဒင်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ ရေအိုးမှ ရေခွက်ကို ခပ်ယူ၍ သောက်လိုက်ပြီးလျှင် ဆပ်ပြာဖြင့် စိမ်ထားသော အဝတ်အင်တုံဆီသို့ သွားလေ၏။

ထို့နောက် အဝတ်များကို တစ်ခုချင်းထုတ်ကာ အဝတ်လျှော်သော ကျောက်ပြားပေါ်၌ ဆောင့်၍ လျှော်လေ၏။ တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် ဆောင့်၍လျှော်ပြီးနောက် ရေနစ်ကာ ညစ်၍အနီးတွင် ပုံထား လေ၏။

ဘောင်းဘီတစ်ထည်အလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ၌ မင်းဒင်လည်း

ယမန်နေက စိန်လှိုင် ပြောခဲ့သော စကားကို အမှတ်ရမိလေ၏။

“ငါ့ဝတ်တဲ့ဘောင်းဘီထဲမှာ ချေးတွေပါထည့်ထားမယ်၊ အဲဒီတော့ ငါဘောင်းဘီတွေကို မင်း လျှော်တဲ့အခါမှာ ငါ့ချေးတွေကို တွေ့ရလိမ့်မယ်” ဟူသော စိန်လှိုင်၏စကားကို ပြန်လည်၍ ကြားယောင်နေမိလေ၏။ မင်းဒင်လည်း ထိုဘောင်းဘီကို ကျောက်ပြားပေါ်သို့ တင်လိုက်ရာ ဘောင်းဘီအတွင်းမှ မစင်များထွက်ကျလာသည်ကို ရွံ့ရှာဖွယ်ရာ တွေ့ရလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် အူအတွင်းမှ လိပ်၍တက်လာပြီးလျှင် ဝေါခနဲ မြည်ကာ အန်လေတော့၏။

မင်းဒင်သည် ပျို့၍ပျို့၍တက်လာပြီးလျှင် ဝေါခနဲ ဝေါခနဲ အန်လေတော့၏။ အစပိုင်းတွင် အစာများထွက်လာသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် အစာမရှိသဖြင့် လေများသာ ထွက်လာ လေတော့၏။

မင်းဒင်သည် မိမိအဖြစ်ကိုဝမ်းနည်းသဖြင့် မျက်ရည်များ မျက်လုံးအိမ်မှ စိမ့်ထွက်လာပြီးလျှင် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာလေ၏။ ၎င်း၏ မိခင်လည်း မင်းဒင်၏ပျို့အန်သော အသံကို ကြားရသော ကြောင့် ပြေးလာပြီးလျှင် မင်းဒင်အား ကြည့်လေ၏။

မင်းဒင်လည်း ယမန်နေက စိန်လှိုင်နှင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်နှင့် ယခုတွေ့ကြုံနေရသော အတွေ့အကြုံကို ပြသ၍ မိခင်အား အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြလေ၏။ ၎င်း၏မိခင်သည် သား၏မျက်နှာကိုတစ်ချက်မျှ ကြည့်ပြီး ကွက်ခနဲတစ်ချက် မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် မျက်နှာကို ပြန်၍ပြင်လိုက်လေ၏။

“ဪ... ဒါလား မင်းဒင်ရယ်၊ ဒီအတွက် ရွံ့ခွင့်တော့ရှိတယ်သားရေ၊ ရွံ့ခွင့်ရှိလို့ ရွံ့ပြီး ပျို့တာအန်တာအထိ အမေဘာမှမပြောလိုပါဘူး၊ မျက်ရည်ကျတာကိုတော့ အမေမကြိုက်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲသိလား... ၊

အမေ မွေးထားတာ ယောက်ျားလေးပါ။ မိန်းကလေးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ လောကဓံက နှိပ်စက်တယ်ကွဲ့၊ အဲဒီလောကဓံ နှိပ်စက်မှာကို မကြောက်ရဘူး၊ ကြောက်ရင် နှစ်ခါနာတတ်တယ်၊ ကြောက်တာက တစ်ခါနာတယ်၊ နှိပ်စက်ခံရတာက တစ်ခါနာတယ် သားရဲ့၊ လောကဓံက ဒီတစ်ကြိမ် မဟုတ်ဘူး၊ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ နှိပ်စက်ဖို့ မင်းဆီကို လာမှာပဲ၊ သူ့လာတိုင်း မင်းငိုနေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ သူက လက်ပန်းပေါက်ခတ်ပြီး မင်းကိုစိန်ခေါ်နေမှာပဲ၊ မင်းက သူရဲ့ စိန်ခေါ်ခြင်းကို ရယ်မောပစ်ပြီး အသိအမှတ်မပြုဘဲ ပြက်ရယ်ပြုပစ်လိုက်ရမှာသားရဲ့... ရယ်လိုက်... သားလေး... ရယ်လိုက်... ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်စမ်းပါကွယ်... ဘာဖြစ်လို့ မရယ်ရတာလဲ၊ အမေကိုင်ရမယ့် မစင်တွေကို အမေ့ကိုယ်စား မင်းကလုပ်ပေးတာပဲ၊ ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ကောင်းမှုတွေကို မင်းလုပ်ခွင့်ရနေသလဲ၊ အဲဒါတွေဟာ ဝမ်းသာစရာ မကောင်းဘူးလား၊ ဘယ်လောက်ရယ်ဖို့ ကောင်းသလဲ၊ မကောင်းတဲ့ လောကဓံတွေကို ဟားတိုက်ပြီး ရယ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ” ဟု တတွတ်တွတ် ပြောနေ၏။

မင်းဒင်လည်း မိခင်စိတ်ချမ်းသာရန်အတွက် ကြိုးစား၍ပြီးလေ၏။ ထို့နောက် မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ၊ ရွံ့သောစိတ်များမှ ရယ်ချင်သောစိတ်များသို့ ပြောင်း၍သွားလေ၏။ ပြီးလျှင် တဟားဟား ရယ်လိုက်လေတော့၏။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား ၊ စိန်လှိုင်ရေ . . မင်းအလှည့်မှာ လုပ်ထားဦး၊ ငါ ကောင်းကောင်းလျှော်ပေးမယ်၊ ငါ့အလှည့်ရောက်ရင်လည်း မင်းခံပေတော့” ဟု ပြောလိုက်လျှင် မင်းဒင်၏မိခင်လည်း ဝမ်းသာလွန်း၍ သားနှင့်အတူရယ်မောကာ သား၏နဖူးကို နမ်းရှုံ့ပြီးလျှင်...

“ဒါမှ အမေ့သား၊ ဒေါင်ဒေါင်မြည်တဲ့ ယောက်ျား၊ အလကားနေရင်း မိဘကို ငိုပြနေတဲ့ သားမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားအစစ်၊ ကဲ... ကဲ၊ မင်း ထမင်းသွားစားတော့၊ အမေလျှော် လိုက်မယ်” ဟု ပြောကာ မင်း ဒင်၏မိခင်သည် မင်းဒင်လျှော်ရမည့် အဝတ်များကို ယူ၍လျှော် လေ၏။ ထိုအခါ မင်းဒင်က...

“နေပါစေ အမေရယ်” ဟု အဝတ်များကို ပြန်၍ဆွဲယူလေ၏။ ၎င်း၏ မိခင်က...

“သွားစမ်းပါကွယ်... စားမှာ စားစမ်းပါ၊ အမေနားလို့ အမောပြေပါ ပြီ” ဟု ဆိုကာ မင်းဒင်အား တွန်း၍ထုတ်လိုက်လေ၏။

မင်းဒင်လည်း မီးဖိုသို့ ဝင်၍ ထမင်းဟင်းများထည့်ကာ စားမည်ဟု ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်၌မှာပင် စောစောက မစင်များကို မြင်ယောင်မိသဖြင့် ပျို့တက်လာပြန်၏။ ထိုအခါ၌ မင်းဒင်သည် ဟားတိုက်၍ ရယ်လိုက် လေ၏။

အစပထမတွင် လုပ်၍ရယ်သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် တကယ် ရယ်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ် လာပြီး တဟားဟားနှင့် ရယ်မိလေတော့၏။ ထိုအခါ မိခင်ဖြစ်သူက အဝတ်လျှော်နေရာမှ...

“ဟဲ့ကောင်လေး... ဘာတွေ့လို့ရယ်နေတာလဲ” ဟု မေးလိုက်ရာ မင်း ဒင်က...

“လောကဓံ တွေ့ပြန်ပြီ အမေရေ” ဟု ပြန်၍အော်ပြောလိုက်လျှင် ၎င်း၏မိခင်က...

“ကောင်းတယ် သားရေ . . ကောင်းတယ်၊ မင်းလောကဓံကို ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာ တတ်သွားပြီပဲ၊ ရယ်လိုက်... သား၊ ရယ်လိုက်၊ အ

မေပါ မင်းနဲ့အတူ ဝိုင်းပြီးရယ်ပေးမယ်” ဟု ဆိုကာ သားအမိနှစ်ဦးသည် အားရပါးရ ဟားတိုက် ရယ်မောလိုက်ကြလေတော့သတည်း။ ။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...ဟား ”

*